

2/10

RECEIVED
FEBRUARY 10 1964

UNITED STATES DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C.

MEMORANDUM FOR THE RECORD

SUBJECT: [Illegible]

[The remainder of the page contains several paragraphs of text that are extremely faint and illegible due to the quality of the scan.]

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ 16/2487 (วิสามัญ) สมัยที่ 2 ชุดที่ 5
วันพุธที่ ๒๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๗
คณะพระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ : วันนี้สมาชิกมาประชุม 68 คนเป็นองค์ประชุมแล้ว
ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ ตามที่นายวิไล อินทวิไล สมาชิกประเภท
ที่ 1 ถูกกล่าวหาไว้ในคดีอาชญากรรม บัดนี้ศาลทหารกรุงเทพ พระนคร มีแจ้งมาว่าศาล
ได้พิพากษาให้หยุดองค์นายวิไลเสรีแล้ว จึงแจ้งมาเพื่อทราบ

ในวาระต่อไปขอให้รับรองรายงานการประชุมสภา ครั้งที่ ๑๓ 3, 4, 13,
และ 14/2487 (วิสามัญ) สมัยที่ 2 ชุดที่ 3

ไม่มีผู้คัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
นี้อนุมัติ

ในวาระต่อไปจะปฏิบัติตาม กระฎี่ที่ 1 ของนายสุวิทย์ ทัศนเศรษฐ เรื่องข้าราชการผู้
ทำงานในร้านค้าและ โรงงานอุตสาหกรรม

นายสุวิทย์ ทัศนเศรษฐ (เดียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านนายกรัฐมนตรี
ดังนี้ ตามที่รัฐบาล (กระทรวงต่าง ๆ) จัดตั้งร้านค้าขึ้นที่ โรงงานอุตสาหกรรมก็ดี
จึงขอทราบว่

๑. รัฐบาลนี้จะยังมี ข้าราชการประจำการ ไปทำงานในกิจการเหล่านี้โดยปกติ
โดยได้รับเงินเดือนสองแห่งหรือไม่

๒. ในขณะนี้ยังมีข้าราชการกระทรวงใดบ้าง ที่รัฐบาลสั่งให้ไปทำงานเกี่ยวกับกิจการค้า

และจะเรียกตัวกลับหรือไม่ เพราะเหตุใด

3. ผู้ที่รับเงินเดือน ๒ ฝ่ายโดยตั้งงานใหม่ท้วงไป (โดยแบ่งเวลาทั้งหมด หรือบางส่วน) รัฐบาลจะเรียกเงินที่รับขึ้นเป็นการเอาเปรียบคืนมาหรือไม่ เพราะเหตุใด

พ.ศ.ดวง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอประทานตอบว่า

1. ไม่มีข้าราชการประจำที่ได้รับเงินเดือน ๒ แห่งเลย

2. ขณะนี้กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการศึกษาศาสตร์ กระทรวงพาณิชย์และกระทรวงเกษตราธิการ ได้ส่งข้าราชการไปช่วยปฏิบัติงานอยู่ในร้านค้าและโรงงานอุตสาหกรรมบางอย่าง เมื่อมีเจ้าหน้าที่ประจำใดแล้วก็จะเรียกตัวกลับ

3. ผู้ที่ไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมและร้านค้า มิได้ตั้งงานใหม่ท้วงไป เพราะกิจการที่กระทำไปนั้นเป็นหน้าที่ราชการอยู่ในตัว และไม่ได้รับเงินเดือน ๒ ทาง จึงไม่มีการเรียกเงินอะไรคืน

นายสุวิชัย พันธุเศรษฐ (เสียงใหม่) : ตามที่ท่านนายกรัฐมนตรี ได้ยืนยันว่าไม่มีคนรับเงินเดือน ๒ แห่งเลยนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ในกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีปรากฏว่า มีคนรับเงินเดือน ๒ แห่ง คือเกิดตั้งทางฝ่ายกระทรวงและทางฝ่ายร้านค้านั้นด้วย ท่านทราบไหม และที่บอกว่า ไม่ได้ตั้งงานใหม่ท้วงไปนั้นแล้วการ ทำงานสองแห่งกับแห่งเดียวอย่างไหนจะ ได้ผล

พ.ศ.ดวง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : ขอเท็จจริงมีอยู่อย่างนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ไปดูทุกแห่ง เท่าที่ได้ถามไปแล้ว กระทรวงการคลังไม่มี กระทรวงกลาโหมไม่มี กระทรวงคมนาคมไม่มี กระทรวงมหาดไทยมีอยู่หนึ่งคนที่หอการค้าราชบุรี แต่ที่ท่านจะเห็นได้ว่าหอการค้าราชบุรี กรมราชบุรีที่กิ่งของสองคนไปคนหนึ่งไปคุม และ ๒. ร้านค้าคนมาราชบุรีมีอยู่ 4 คนเป็นผู้คิดหมด ได้รับเงินสองทางไม่ได้ แล้วที่กระทรวงอุตสาหกรรมมีอยู่ที่โรงงานเฝ้าศาลาหนึ่งคน กระทรวงพาณิชย์มีหอการค้าต่างและร้านขายอาหาร ที่ทองสนามหลวง

6 คน นี้เป็นคนของกระทรวงส่งไป กินเงินเดือนทางกระทรวง แต่คนที่รับเงินเดือนอีก
 ทางหนึ่งนั้นข้าพเจ้าจากล้าชื่อนาย โค เพราะเคยอยู่กระทรวงพาณิชย์มาแล้ว คนพวกนี้เป็นลูกจ้าง
 แล้วก็มีคนของกรมการค้าภายในซึ่งได้ส่งไปเริ่มหัวหน้ากองและสมุหบดีที่นั่นเราส่งไปจาก
 กรมการค้าแต่ไม่ได้รับเงินเดือนทางไหน ทางไหนมีเจ้าหน้าที่อยู่ด้วย และร้านอาหารนั้น
 มีคนนอกอยู่ทั้งนั้น ดูเหมือนจะมีนายจีนหลายคนทั้งไปคุมอยู่จำชื่อไม่ได้ และร้านพิพิธภัณฑ
 สรรพสินค้าก็มีอยู่ 4 คนชายบ้างไม่ชายบ้าง คนชายกินเงินเดือน แต่คนประจำเป็นเจ้า
 หน้าที่ของร้านพิพิธภัณฑซึ่งได้ใส่สัพพานชุดหอบอกฟ้าอยู่แล้ว ส่วนกระทรวงศึกษาธิการนั้น
 พวกที่อยู่ที่โรงเรียนไทยคดี ก็มีอยู่โรงเรียนการเรือนแล้วกลับไปทำเพื่อการฝึกหัดนักเรียน
 ที่ร้านไทยคดีการราคาตำเป็น แต่ไม่ปรากฏว่าได้รับเงินเดือน ๒ ทาง

ที่ทางกระทรวงเกษตรธิการก็มีบริษัทส่งเสริมฝ่าย ๒๕ คน บริษัทส่งเสริมฝ่าย
 นี้เราก็จะเลิกอยู่แล้ว และทางบริษัทประมงไทยมีอยู่ ๒ คน นี้เกี่ยวกับข้าราชการที่จะ
 ไปให้เทคนิคว่าปลาควรจะจับหน้าไหน ไม่ควรจะจับหน้าไหน หรือปลาชื่อเมื่อไร วางไข่
 เมื่อไร ส่วนบริษัทอุตสาหกรรมมีอยู่ ๒๐ คน บริษัทไม้ไทย ๒ คน และร้านจำหน่าย
 เกลือไทย ๒ คน นี้ก็มีอยู่เพียงเท่านี้

นายสุวิชัย พันธุเสนชู (เชียงใหม่) : ท่านนายกรัฐมนตรียังไม่ได้ชี้แจงให้
 ทราบว่า กระทรวงศึกษาธิการอย่างนายเล็ก ไทยสงค์ ได้เปิดทั้ง ๒ ทางนั้นอย่างไร
 ที่มีอยู่ด้วยกัน ๒ - ๓ คนที่ข้าพเจ้าทราบ และในกรณีที่มีออกว่างงานไม่เสียผลนั้นข้าพเจ้า
 ขอให้รัฐบาลตอบว่า การทำงานแห่งเดียวทั้งสองแห่งในนั้นเกี่ยวกันนั้น ผลของงานที่
 ปฏิบัติตามรูปนั้นจะเป็นอย่างไร

พ.ต.ดวง ขวัญวงศ์ นายกรัฐมนตรี : ถูกแล้ว คนเราทำงาน ๒ ทางก็ต้องลงไป
 ทางหนึ่งและได้อีกทางหนึ่ง แต่ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้การควบคุมงานเหล่านี้ก็ไม่มี เราก็ต้อง
 ควบคุมให้เป็นไปตามที่รัฐบาลต้องการ ก็เป็นส่วนหนึ่งของข้าราชการนี้จะต้องปฏิบัติอยู่แล้ว

โดยมากก็เอาคนในกรมกองที่ร้านนั้นขึ้นอยู่ เพราะนโยบายเขาเป็นอย่างนี้ คือเราตั้งร้าน
 เพื่อให้รองถูกเพื่อควบคุมอะไรทำอะไร ถ้าเราเลือกนโยบายอย่างนี้ ร้านเหล่านั้นก็เป็น
 เอกเทศไปเสีย แต่ก่อนเราจะทำอย่างหอการค้ากลาง คือเรารับของจากประชาชนแล้ว
 ก็จ่ายไปอย่างน้ำตาลหรืออะไร เหล่านี้เราต้องจ้างคนอยู่แล้ว แต่เจ้าหน้าที่ของเราต้อง
 ไปควบคุมอีกที ถึงอย่างนั้นก็ยังมีอะไรบกพร่องเร็วไหม อย่างที่ท่านสมาชิกกระทู้ถามก็มีบ่อย ๆ
 เรื่องเป็นอย่างนี้ ที่ขึ้นก็เช่นเดียวกันหัวหน้ากองที่ไปประจำอยู่ควบคุมผลงานที่หอการค้า
 กลาง ก็เป็นหัวหน้ากองซึ่งหอการค้ากลางจะต้องขึ้นอยู่แล้ว ต้องอยู่ในความดูแลของ
 คนนั้นอยู่แล้ว

นายสุวิทย์ พินธุเศรษฐ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามว่า รัฐบาล
 กำลังดำเนินงานในทางที่จะบริหารงานเพื่อให้ร้านถูก ได้รับผลประโยชน์ตามที่นโยบายแต่เดิม
 ที่ได้แถลงไว้หรือว่ายังมุ่งที่จะทำการค้าขายเพื่อแข่งขันกับเอกชน

พ.ศ.ฉวง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : ปัญหาข้อนี้ดูเหมือนไม่ต้องการก็ได้ ที่ผมออก
 แถลงว่าเราจะไม่ค้าละ จะให้เอกชนค้า แต่ที่ร้านที่มีอยู่อยู่ ถ้าเราจะเลิกเร็วเกินไป
 ทำให้มันทรุด และระหว่างนี้เราก็ต้องกินเรื่อย ๆ แต่ยังมีอยู่สักยะยะ การสร้างนี้
 ไม่ได้ว่าจะหมดเร็ว ๆ เราจะต้องเห็นว่ามีข้อดีอะไรสักบ้างและอยู่ที่ไหน มันยาก
 เปรียบอย่างบริษัทกลางจังหวัด เขาใจว่าปีนี้ได้ก็ไม่มีเสร็จ เราอยากจะทำเรื่องเป็น
 รางที่ ~~เรา~~ บางแห่งยกเลิกไปแล้ว แต่เราก็ต้องขายแล้วอีก จะมีคนรับซื้อหรือไม่
 รับซื้อ ถ้าไม่มีคนรับซื้อเราก็ต้องแข็ง อย่างที่สาวคลาดเขาเรียกกัน นี่มันก็หนักมือไปหน่อย
 แต่นายอะไรที่ท่านคิดใจว่ารับเงินเดือนสองทางนั้น ขอให้ท่านไปพบกับรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงศึกษาธิการ ก็แล้วกันว่ามีใครบ้างที่รับเงินเดือนสองทาง

ประธานสภา ฯ : กระพุ่มไปของนายทองดี ณ กาดสินธุ์ เรื่องความปลอดภัยใน
 การสงคราม

นายทองดี ณ กาดสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านนายกรัฐมนตรี

ดังต่อไปนี้ ^{ซึ่ง} นายทอนชาวเขาขอเรียนว่า กระตุกถามนี้ไต่ล้งมาถึงคนที่สอง ก็พยายามนานมาแล้ว เพราะฉะนั้นบางทีจะ เป็นกระตุกที่ไต่ล้งไปก็ได้อีก คือ

เรื่องทวนสถานะการมีสงครามกับรักทิวเจ้าตั้งนั้นกับขึ้นซึ่งเริ่มนี้ ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นฝ่ายของการสงคราม เพื่อความสงบของประชาชน จึงขอทวนว่า เพื่อความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และประเทศชาติ รัฐบาลได้มีแผนการไว้พร้อมที่จะลงมือในเหตุการณ์ทั้งหลายทั้งที่จะมาข้างหน้า และในขณะนี้ก็มีอยู่แล้วหรือ

พ.ศ. ๒๔๗๖ อธิบดีองค์ นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลมีแผนการอยู่แล้ว

นายทองดี ๗ กาลสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอซักข้อไปว่า แผนการที่กล่าวมานั้น โดยละเอียดที่รัฐบาลสามารถจะบอกได้ในเวลานี้ ซึ่งข้าพเจ้าขอร้องจะทราบด้วยหรือไม่

พ.ศ. ๒๔๗๖ อธิบดีองค์ นายกรัฐมนตรี : ๑. สำหรับความปลอดภัยเกี่ยวกับ

ในเวลานี้ขณะนี้เราก็ได้จัดการขึ้นแล้ว คือเมื่อ ~~เวลา~~ เวลาไม่ยอมมีแล้วที่ของมีเจ้าหน้าที่สำรวจตลอดรับตามของ ระวางของไม้ หักพาด นอกจากนี้ในทางระวางของกันแล้วก็มีมีการทำของตลอดรับเพื่อป้องกัน ปรากฏของมี ส่วนทางที่ว่ามีก็จะมีสิ่งอย่างไรนั้นเรายังคาดคะเนกันอยู่ การคาดคะเนนี้เราก็ต้องตามทางหลายทางด้วยกัน และ ~~ที่~~ เมื่อถึงตอนถึงรับแล้วทางที่รัฐบาลก็จำเป็นจะต้องไปคอยดูที่นั่นที่นี้ด้วย คำนึงจากที่นั้น ส่วนของรับนั้นบางอย่างที่เราจะสนใจไม่ได้ที่จะช่วยไม่ได้ แต่พอว่าทรัพย์สินที่เคลื่อนที่ได้นั้นที่ระดมพบไปได้ เวลาที่กำลังเข้ากันอยู่ จะต้องสำรวจแผนที่จะ ไรกันอยู่ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะดี และหวังใจว่า เมื่อข้าพเจ้าบอกว่าจะไปปลุกก็จงช่วยกันไปในแบบนั้น อย่าชักอากาศอย่าชักอากาศอาจจะต้องเสียเหมือนกัน ปล่อยให้รัฐบาลอยู่กันแล้วกัน

นายทองดี ๗ กาลสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอซักข้อไปว่า ข้าพเจ้าเคย

ทราบว่าครั้งหนึ่งในรัฐบาลก่อนนี้ได้เคยให้ทำโครงการที่จะให้ประชาชนมีการประกัน

ทรัพย์สินของราษฎร ครั้งหนึ่งเท่าที่เคยทราบมาเป็นแผนการอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบก็
แต่เข้าใจว่ารัฐบาลคงทราบดี และแผนการนั้นรัฐบาลรับมาพิจารณาบ้างหรือเปล่า

พ.ศ. ๒๔๗๖ กิ่งของศ. นายกรัฐมนตรี : สืบค้นไม่มีอยู่ในมือ คือการเอาประกัน
บุคคลเรากำลังพิจารณาอยู่ว่าจะ คุ้มไหมคนไทย แผนการนั้นมี แลเห็นว่าเราจะ เอาประกันคนไทย
และใคร จะเป็นผู้รับประกันมันจะลำบาก เพราะ คณะนั้นตนจะรับประกัน เกรงว่าจะ ไม่มีเอา
เพราะมัน ๆ เผลอเห็นว่าจะต้องไปกินเท่าไร ๆ ก็ไม่รู้ และบริษัทรับประกันของเรา
ที่ตั้งตั้งคนเท่านั้น เกรงว่าจะไม่กล้า

ประธานสภาฯ : ละทิ้งไปของนายศิริ บ้างเพ็ญอยู่ เรื่องที่ดินสาธารณะประจำ
หมู่บ้าน

นายศิริ บ้างเพ็ญอยู่ (เขียนาท) : ข้าพเจ้าขอตั้งจะ พูดยามรัฐมนตรีว่าบท พระราช
มหาดไทยดังต่อไปนี้ ความที่รัฐบาลจะยอมพล.ป. ๖๖๑ สงคราม มีนโยบายสงวนที่ดิน
ไว้เป็นที่สาธารณะประจำหมู่บ้านละ ๒๕ ไร่ ประจำตำบล ๆ ละ ๕๐ ไร่ เช่นที่ดินคามด
ด้วยกรวด อำเภอสมรศรีบุรี จังหวัดชัยนาท ที่ดินเหล่านี้โดยมากเป็นที่ไร่นาและเรือกสวนของ
ราษฎร โดยมากรัฐบาลได้มาโดยการบังคับทางอ้อมนี้ ราษฎร จำต้องลงลายมือชื่อ
เหล่านี้ให้แก่รัฐบาล จึงขอทราบ ว่า

ก. รัฐบาลนี้ยังจะมีนโยบายที่จะสงวนที่ไว้เป็นที่สาธารณะ ประจำตำบลและหมู่บ้าน
อีกหรือไม่

ข. การเอาที่ดินจากราษฎร ไว้เป็นที่สาธารณะดังกล่าวแล้วนี้ รัฐบาลจะเลิกใช้
วิธีกดขี่บังคับหรือไม่

น.ค. ๒๔๗๖ ศุภลาชัย ร.บ. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวง
มหาดไทยขอตอบว่า รัฐบาลไม่มีนโยบายที่จะ จัดให้ที่สาธารณะประจำตำบลและหมู่บ้านอีก
ต่อไป และ ได้สั่งให้ ทัดดาเนินการใน เรื่องนี้แล้ว (คำสั่ง ๓๐๔/๒๔๕๗ ลงวันที่ ๕
กุมภาพันธ์ ๒๔๕๗)

นายศิริ นำเพ็ญ (ชื่อนาม) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณรัฐบาลที่ไม่โยนบ่วงที่จะตั้ง
ในถังออกไป แก้วที่คืนที่ไฉนากัน ๆ ที่มีคำสั่งไปนั้นมีจำนวนหลายไร่ที่เรียกขานกันว่ามังค
ในกลางมือที่นั่นจะยกเอาไปให้ด้วยหรือไม่

น.อ. บุง ชูชาติชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : เมื่อ
รัฐบาลได้มาแล้วก็ไม่ยกเอาไป

นายศิริ นำเพ็ญ (ชื่อนาม) : ในกรณีที่ได้มาโดยส่วนด้วยกฎหมายโดยราษฎร
ละแ้วหรือวัง ๆ นั้นก็จำเป็นจะต้องคืนไม่ได้ ถ้าจะคืนก็ต้องมีพระราชบัญญัติคืน แต่ที่ได้มาโดย
มังคกับเขาในกลางมือที่นั่น ถ้าไม่คืนจะมีโทษผิดที่ต่าง ๆ นั้นขอถามว่า ราษฎรที่ได้มา
โดยมังคกับนั้นจะคืนให้เขาหรือไม่

น.อ. บุง ชูชาติชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : เรื่องนี้
เป็นเรื่องที่จริงจะคืนไม่ได้ แต่โดยมากราษฎรคืนก็ด้วย

นายศิริ นำเพ็ญ (ชื่อนาม) : ถ้าปรากฏว่าราษฎรที่ไม่โยนบ่วงคืนแล้ว
จะคืนไหม

น.อ. บุง ชูชาติชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : เรื่องนี้เป็น
ข้อเท็จจริง ถ้าปรากฏจะได้พิจารณาต่อไป

ประธานสภา ฯ : หมวดพระกระษัตริย์แล้ว ต่อไปข้าพเจ้าใคร่จะตั้งคำถาม
ถาม อ้าวทมิฬรับรองถูกต้องขอเปลี่ยนระเบียบวาระ คือขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติแก้ไขประมวลแพ่งและพาณิชย์ของนายใหญ่ และต่อไปถึงขอร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์
(ฉบับที่ ๑) ของนายชื่อน อ้าวท ทางรัฐบาลจะว่าอย่างไร

พ.ท. วงศ์ ฤกษ์พงศ์ นายกรัฐมนตรี : คิดว่าอันนี้สมควรยกขึ้น สำหรับร่างพระราช
บัญญัติของนายใหญ่ อันนี้เป็นเรื่องยุ่งยากเหลือเกิน เพราะฉะนั้นยกขึ้นจะมีสมาชิกมากมาย
กว่าที่เขายกเพราะจะได้มีความเห็นกันทั่วไป วันนีรู้สึกมีสมาชิกน้อย ของเขาของรัฐบาล
เยอะ ถ้าไม่ตัดของสภาเวลาประชุมตามธรรมดาที่พอรุ่งนี้คงมีสมาชิกมาจนวนนั้นกว่านี้

เพราะฉะนั้น จะถูกขโมยหรือถูกขโมยคืน
อย่างไหนก็อย่างนั้นแหละ

พระยานสกลฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจึงถือว่า ให้อ
ความระเบียนวารระเคิม

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชน
เมื่อมีภัยทางอากาศ พุทธศักราช ๒๔๘๗ ของรัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการ และ เหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนเมื่อมีภัยทางอากาศ

พุทธศักราช ๒๔๘๗

หลักการ

เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนเมื่อมีภัยทางอากาศ เพื่อรักษาความปลอดภัยสาธารณะและความสงบเรียบร้อยของประชาชน

เหตุผล

ภัยในระหว่างที่มีสภาวะเป็นอันตรายทางอากาศ และระหว่างเวลาที่เครื่องบินทำการโจมตีทางอากาศ ได้มีบุคคลบางพวกทำการทุจริต เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก รับของโจร บุลาบสาวเป็นเจ้าหน้าที่และแกล้งกายคล้ายเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ จึงเป็นการสมควรที่จะกำหนดโทษไว้อย่างหนัก เพื่อให้เป็นที่เกรงกลัวแก่บุคคลเหล่านั้น.

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติ

คุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนเมื่อมีภัยทางอากาศ

พุทธศักราช ๒๔๘๗

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรมีกฎหมายคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนเมื่อมีภัยทางอากาศ เพื่อรักษาความปลอดภัยสาธารณะและความสงบเรียบร้อยของประชาชน

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนเมื่อมีภัยทางอากาศ พุทธศักราช ๒๔๘๗"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในเขตท้องที่ใด ระหว่างเวลาที่สภาวะเป็นอันตรายทางอากาศ หรือระหว่างเวลาที่เครื่องบินทำการโจมตีทางอากาศ ผู้ใด

๑. กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ฐานวิ่งราว ฐานชิงทรัพย์ หรือฐานปล้นทรัพย์
ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๖๘ ถึงมาตรา ๒๑๑ และมาตรา ๒๑๓ ถึง
มาตรา ๒๐๑ ปีความผิดของระหว่างโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

๒. กระทำความผิดฐานฉ้อโกง หรือฐานผูกขาดทรัพย์สินของสาธารณะตามที่บัญญัติ
ในกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๐๔ ถึงมาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๑๔ ถึงมาตรา ๒๑๗
มีความผิดของระหว่างโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปี

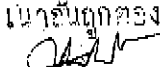
ในกรณีที่ปีเพลิงไหม้ในเวลาที่มีสัญญาณเตือนภัยทางอากาศ หรือเวลาที่เครื่อง
บินทำการโจมตีทางอากาศ ถ้าในระหว่างเวลาเจ็ดสิบสองชั่วโมง นับแต่มีสัญญาณเตือนภัย
หรือนับแต่เวลาที่เครื่องบินซึ่งมาทำการโจมตีกลับไปแล้ว ได้มีการกระทำความผิดตาม ๑ หรือ
๒ ข้างต้น และเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินของผู้ของประ ชาชนหรือผู้หลบภัยในบริเวณไม่เก็บ
ค่าธรรมเนียมจากบริเวณที่เพลิงไหม้ การกระทำความผิดของระหว่างโทษตามที่กำหนดไว้ใน ๑
หรือ ๒ นั้น แล้วแต่ฐานของความผิด

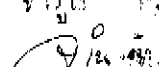
มาตรา ๔ ผู้ใดกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด เลี่ยงแก่ทรัพย์สินซึ่งได้นำด้วยการ
กระทำความผิดตามมาตรา ๓ และในระหว่างเวลาดังกล่าวไว้ในมาตราต่อนั้น ถัดการกร
ทำนั้น เป็นความผิดฐานรับของโจรตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๒๑ ถึงมาตรา ๒๒๓ มี
ความผิดของระหว่างโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๕ ในเขตท้องที่และในระหว่างเวลาดังกล่าวไว้ในมาตรา ๓ ผู้ใด
ไม่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายซึ่งอาจคงถ้ายด้วยเครื่องแบบทหาร เครื่องแบบตำรวจ เครื่อง
แบบเจ้าหน้าที่ป้องกันภัยทางอากาศ เครื่องแบบสมาชิกแห่งสันนิบาตช่วยป้องกันและบรรเทาภัย
ทางอากาศ เครื่องแบบของพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลหรือเทศบาล หรือเครื่องแบบตำรวจ
อาชญา หรือใช้เครื่องหมายของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวนี้ หรือเครื่องหมายตำรวจอาชญา หรือใช้เครือ
หมายสำหรับเจ้าหน้าที่ดังกล่าวนี้ ดังความนี้ ปลอมโดยเจตนาให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่ามีสิทธิได้
มีความผิดของระหว่างโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

มาตรา ๖ ในเขตท้องที่และในระหว่างเวลาดังกล่าวไว้ในมาตรา ๓ ผู้ใด
แต่งกายคล้ายเครื่องแบบอย่างหนึ่งอย่างใด หรือใช้เครื่องหมายคล้ายเครื่องหมายอย่างหนึ่ง
อย่างใดดังกล่าวในมาตรา ๕ อันอาจทำให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่นี้ ๆ มี
ความผิดของระหว่างโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

สำเนาขึ้นทุกของ

เจ้าผู้

14.55 น.

นายโม-ระ สมหมาย รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐมนตรีขอเสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในรูปที่ออกเป็นพระราชบัญญัติ ก็โดยเรื่องแต่เดิมมากกฎหมายฉบับ
 นี้ได้ออกเป็นพระราชบัญญัติแล้ว หลักการก็คือ เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนเมื่อมี
 ภัยทางอากาศ เพื่อรักษาความปลอดภัยสาธารณะและความสงบเรียบร้อยของประชาชน
 เหตุผลก็คือ ภัยในระหว่างที่มีอันตรายมีขึ้นทางอากาศ และระหว่างเวลาที่
 เครื่องบินทำการโฉบลงทางอากาศ ได้มีบุคคลบางพวกทำการทุจริต เช่น ลักทรัพย์ ชิงราว
 ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก รับของโจร ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่และแต่งกายคล้าย
 เครื่องแบบเจ้าหน้าที่ จึงเป็นการสมควรที่จะกำหนดโทษไว้อย่างหนัก เพื่อให้เป็นที่เกรงกลัว
 แก่บุคคลเวลานั้น.

เพราะเหตุนี้รัฐบาลจึงเสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาในรูปพระราชบัญญัติ เพื่อให้
 สภาฯ ได้พิจารณา

14.56 น.

นายสุวิชา สันตพร (เสียงใหม่) : ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
 เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนในเมื่อมีภัยทางอากาศ ๒๔๒๗ เมื่อได้
 ที่เพราะเหตุหลักการแล้วข้าพเจ้าเห็นต้องคิดว่า หลักการควรจะมีการคุ้มครองแก่วิธีการ
 คุ้มครองนั้นควรจะมีอย่างไรในเรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นร่างกฎหมายไว้
 สำหรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีอยู่ทั้งหมดรวม ๗ มาตราด้วยกัน แต่ที่สำคัญที่สุดคือ
 มาตรา ๓, ๔, ๕, และ ๖ สำหรับในเรื่องที่เกี่ยวกับมาตรา ๖ นั้นได้ระบุไว้ว่า
 ในระหว่างเวลาที่อันตรายมีขึ้นทางอากาศหรือระหว่างเวลาที่เครื่องบินทำการ
 โฉบลงทางอากาศ ผู้ใด

1. กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ฐานชิงราว ฐานชิงทรัพย์ หรือฐานปล้นทรัพย์ ตาม
 ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๒๒ ถึงมาตรา ๒๒๑ และมาตรา ๒๑๖ จึง

ถึงมาตรา 301 มีความผิดของระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต" ^{มีอำนาจ}
 ในกรณีเช่นนี้ศาลเจ้าโลว์ที่จะเรียนให้ศาลท่านทราบว่า บุคคลที่จะได้รับโทษ ^{มีอำนาจ} ในบาง
 ท้องถิ่น เช่นชนบทบางคราวก็มีสัมพันธ์กับดวงอากาศ ถ้าในกรณีเช่นนั้นได้มีการกล่าวหา
 กันขึ้น เช่นสมมติว่าลัทธิทรพิษ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วบุคคลผู้ถูกสงสัยนั้นจะต้องถูกคุมตัว
 และบุคคลที่ถูกคุมตัวเกี่ยวกับโทษอุกฉกรรจ์เช่นนี้เป็นราษฎรธรรมดาไม่สามารถจะประกัน
 ตัวแก่ตำรวจสักองศาพลัทธิทรพิษเป็นอันมาก ถ้าเป็นในจังหวัดพระนครแล้วข้าพเจ้าก็ไม่
 อนุมัติให้ประการใด แต่เกรงไปว่าในท้องถิ่นอื่นซึ่งไกลจากพระนคร ได้แก่ความขบพลางจะ
 มีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้น เมื่อเกิดขึ้นแล้วราษฎรผู้เป็นเจ้าของจะเป็นผู้ที่รับเคราะห์ในฐานะที่เริ่ม
 ันถูกจับในฐานะสงสัยหรืออะไรเหล่านั้น แล้ววลอุกฉกรรจ์เหล่านี้ก็เป็นกรยากที่บุคคล
 เหล่านั้นจะประกันตัว ถึงแม้ว่าจะมีประกันก็ไม่เมื่อไรที่จะเข้ามาประกันตัว

ที่มีลักษณะหนึ่งที่ได้กล่าวเอาไว้เป็นมาตราสุดท้าย คือมาตรา 6 ได้กล่าวไว้ว่า
 "ในเขตท้องที่และในระหว่างเวลาดังกล่าวไว้ในมาตรา 3 ผู้ใดแต่งกายคล้ายเครื่อง
 แบบอย่างหนึ่งอย่างใด หรือใช้เครื่องหมายคล้ายเครื่องหมายอย่างหนึ่งอย่างใดดังกล่าว
 ในมาตรา 5 อันอาจทำให้ผู้ซึ่งหลงเชื่อว่าเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่นั้น ๆ มีความผิดของ
 ระวางโทษจำคุกถึงแก่ชีวิตหรือถึงยี่สิบปี" ในกรณีเช่นนี้กฎหมายวางกำหนดโทษนั้นทำให้
 ไม่มากนัก คือให้ตุลาการเป็นผู้วินิจฉัยพิจารณาความเพียงธรรมดา ในกรณีที่เกิดขึ้นในมาตรา
 6 นี้มีเกิดขึ้นเป็นอันมาก ยกตัวอย่างเช่น ในเวลาที่เกิดเหตุขึ้นมีบุคคลที่สวมเสื้อผ้าที่คล้าย
 กับตำรวจเข้าไปอยู่ด้วย ถ้าพูดถึงวิญญูชนคนธรรมดาแล้วคือคนที่มีความรู้มีการศึกษาก็ไม่
 อาจจะต้องเชื่อว่าคนนั้นเป็นเจ้าหน้าที่ แต่ถ้าเป็นชาวบ้านหรือชาวบ้านที่พูดจาเกินแล้ว
 ก็อาจจะเข้าใจว่าบุคคลนั้นเป็นเจ้าหน้าที่ ~~เพราะแต่งกายคล้ายกับตำรวจ~~ เพราะแต่งกายคล้ายกับตำรวจ
 ฉะนั้นบุคคลผู้ที่แต่งกายกล่าวมาคร่าเป็นอย่างนั้นจะมีโทษ 10 ปีหรือ 5 ปีติดต่อกันในฐาน
 ปรามิความกฎหมายอาญา ในกรณีที่เป็นอย่างนี้ข้าพเจ้าโลว์เรียนถามรัฐบาลว่ารัฐบาลจะให้
 ประกันได้นั่นนอน หรือว่ากฎหมายนี้ออกไปเพื่อจะปราบผู้กระทำความผิดหรือผู้จงใจกระทำ

ความนึกหรือดูรบกวนทรัพย์สินของประชาชนเหล่านี้เราจะไปทำ ให้เกิดความเกรงกลัว
ราษฎรสามัญทั่วไปซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ ในกรณีเช่นนี้ และเพราะเหตุนี้ รัฐบาลจึงไม่ให้นโยบาย
แก่ศาลให้ดูคดีนี้ตามฐานะที่ศาลเป็นผู้ให้ความเห็นชอบ เวลานั้นทุกคนก็ยอมรับที่จะ
ให้แต่ผู้ตุลาการทางศาล เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ถูกหมายและแปลความในกฎหมาย
ที่พนักงานกรณิน่าจะอาจจะเป็นคนที่เรียกว่าไม่ได้มีเจตนาร้าย และจำเลยนั้นยังมีเหตุผล
อย่างอื่นซึ่งควรจะลงโทษให้น้อยกว่านี้ ถ้าไม่รัฐบาลจึงต้องฟังในคดีนี้ไว้ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากจะเรียนถามรัฐบาลว่าเรามีความมุ่งหมายประการใด

14.59 น.

นายปรี-ระ สนาหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ในข้อที่ว่า เวล
มีคดีอาชญากรรมหรือเมื่อมีภัยเกิดขึ้นแล้ว จะจำกัดแก้ไข ความเสียหายอย่างไร รัฐบาลแก้มา
หนึ่งแล้ว ในชั้นแรกก็ใช้คดีจริงแท้ แต่ความจริงในแง่คดีจริงนั้นกว้างขวางมาก
เราจึงแก้ไขมาเป็นคดีต้องที่จริง ๆ ส่วนในข้อซึ่งความเสียหายร้ายมานาน ถ้าจะ
มีอะไรแก้ไขในคณะกรรมการ ทางรัฐบาลไม่เห็นด้วยนั้น ส่วนเรื่องที่ท่านเห็นว่
ความกฎหมายเดิมได้กำหนดไว้สถานเดียวเท่านั้น ~~ซึ่งตนว่าตนผู้ใดก็ตามที่ผู้เสียหายผู้~~
อันคดีนี้เราให้ศาลให้ดูคดีนี้จนจบคดี แต่บางครั้งผู้ใดก็ตามที่ตนเห็นว่า ในเรื่องนี้ทาง
รัฐบาลไม่สนใจ จนกว่า ถ้าหากว่าทางกรมวิชาการ เห็นว่าอย่างไร เมื่อจะแก้ไขอย่างไร
และสมควรประการใดแล้วก็นับทุกเมื่อ

15.01 นพค/น.

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองทรัพย์สินของ
ประชาชนเมื่อมีภัยทางอากาศระบบนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีการเขียนกฎหมายท่านเองนั้น
จะไม่ชอบด้วยเหตุผลที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ และยิ่งกว่านั้นบทบัญญัติที่ลงพิมพ์ในต่าง ๆ ที่
บัญญัติไว้ความด้วยที่ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วยในวิธีการที่วางรูป คือกฎหมายฉบับนี้

การหลักการแล้ว เพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนเมื่อมีภัยทางอากาศ เพื่อรักษา
ความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของประชาชน นี้เป็นหลักการ แต่ทางด้านเหตุผล
ถ้าเราจะคุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนและพร้อมกันนั้นก็คุ้มครององชีวิตของประชาชน
ด้วย วิธีการเขียนกฎหมายด้านหนึ่งอาจจะกระทบกระเทือนถึงอีกด้านหนึ่ง เพราะฉะนั้น
ศาลเจ้าจึงเห็นว่าการเขียนกฎหมายวางรูปแบบอย่างนี้จะไม่ถูก และจะเห็นได้จากมาตรา
๖ ที่ว่า "ในเขตท้องที่ใด ระหว่างเวลาที่มีสถานการณ์ภัยทางอากาศหรือระหว่างเวลา
ที่เครื่องบินทหารโจมตีทางอากาศ" คำว่าในเขตท้องที่ใด อย่าง รัฐ หรือ รัฐบาล ซึ่งแจ้ง
ว่าไม่ชัดแจ้ง เห็นว่ามีปัญหา และเขียนกฎหมายอย่างกว้าง เพื่อให้คำตีความ
ตามนี้สงสัยว่า บุคคลที่จะต้องรับโทษตามกฎหมายนี้จะหนักไป คือคำว่าในเขตท้องที่
ในที่นี้จะคงปรากฏว่าเราได้มีเครื่องบินที่จะทราบว่าจะอยู่ในเขตใด คอยังไร และมีเครื่องบิน
มือในการเตรียมการป้องกันอยู่ในเขตท้องที่ทุกแห่ง ^{อย่าง} ที่คุณทนายหญิง เห็นได้กล่าวว่าจะไม่
ไม่ทั่วถึงกัน และการกระจายข่าวต่าง ๆ นั้นก็ไม่ทั่วถึงกัน และบุคคลผู้ที่ทำผิดในเขต
ท้องที่นั้น เป็นอันหาว่าระยะเวลาใดที่จะมีความผิดตามโทษนี้ เมื่อมีสถานการณ์ภัยทางอากาศ
กฎหมายจะจับผิดแล้วไม่มีโทษจำกัดไว้ เหตุที่เขียนมาไม่ชัดจึงสงสัยว่า คำว่า รัฐบาล
เขียนมาอย่างนี้มีความจำเป็นอย่างไร ศาลเจ้ามีความเห็นว่า ถ้าหากรัฐบาลจะให้ความ
สว่างแก่สภาฯ นี้ก่อนที่เราจะรับหลักการกฎหมายฉบับนี้แล้ว ก็ควร จะวางใจให้ชัดกว่านี้
15.๑๖ น.

นายไป-ระ สมหาทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ที่จะเขียนให้ชัด
อย่างไรนั้น รัฐบาลก็เรียนแล้วว่า ในต้นกรรมาธิการยอมทุกอย่าง เท่าที่ได้เขียนมาอย่างนี้
เจ้าหน้าที่ในทางกฎหมายศึกษาทางคดีที่สุดแล้ว ถ้ามีฉะนั้นแล้วเราจะต้องเขียนยาวมาก แต่
ถ้าจะไปเพิกงาในต้นกรรมาธิการที่จะให้ให้มีอะไรมากกว่านี้ทางรัฐบาลก็พอใจ พื้นที่ ข้อ เรียน
ตรง ๆ ว่าที่เสนอพระราชบัญญัตินี้มาไม่ได้เพียงเล็งในทางตัวอักษรมากนัก อยากจะใช้
สภาฯ ได้วินิจฉัยพระราชบัญญัติกษัตริย์เท่าเทียมกับละบับนี้ว่าเป็นอย่างไร และละบับนั้นเรา

มดเล็กเพราะว่าจะบินนั้นมันก็โผล่ประหลาดที่คิดอย่างเคี้ยวเท่านั้น

15.04 น.

นายอิ หมาย สวิทชาติ (นครสวรรค์) : ตามที่รัฐบาลแถลงถึงในเรื่องเขตที่มีอำนาจ จะรับหลักการแล้วไปแก้ไขในชั้นกรรมาธิการนั้นคิดว่าอาจจะแก้ไขไม่ได้ ^{สำเร็จ} เหตุที่เป็นอย่างนี้ก็ เพราะเหตุว่า เมื่อรัฐบาลจะเสนอมาแก้ไขก็มีผู้ที่เกี่ยวข้องมาในการร่างกฎหมายที่พยายาม จะให้แก้มา แล้วก็ไม่แก้สำเร็จ เมื่อแก้ไขแล้วกรรมาธิการก็คงจะไม่คิดว่าคณะกรรมการ ผู้เกี่ยวข้องในการที่จะร่างกฎหมายเสนอมาสภาฯนี้ เมื่อเรารับหลักการไปแล้ว แต่ไม่ สามารถที่จะแก้ไข ^{สำเร็จ} ที่สุดก็เป็นการลำบาก—แต่สภาฯนี้ที่จะรับหลักการ และแก้ไขไม่ได้ตามที่ เจตนาคើม ก็จะต้องออกกฎหมายทั้ง ๆ ที่ไม่ถูกต้องตามความจำเป็น ถ้าจะเขียน คำว่าเขตไหนแล้วจะเสียหายแก่ประชาชนในจังหวัดพระนครและธนบุรีก็พอจะฟังได้ว่า จะไม่มีการเสียหายมากนัก แต่สำหรับชนบทนั้นข้าพเจ้าเคยประสบมาว่า เขตที่บังคับกับ ทางอากาศตามความที่ว่ามัน ประชาชนไม่สามารถจะทราบได้เลยว่าอันไหน อย่างไร เมื่อไร แม้ที่สุดในเขตเทศบาลถ้าหากมีการโจมตีทางอากาศ สันนิษฐานว่าภัยนั้นก็ไม่มี ทางรู้ได้ แล้วการขึ้นทางของเครื่องบินนั้นเดินเร็วมาก อาจจะมีรัศมีไกล ๆ ก็เป็น การลำบากของการพิสูจน์ เป็นวิธีที่ออกกฎหมายให้ผู้ใช้ลำบาก และผู้สอบสวนก็ลำบาก ศาลผู้วินิจฉัยก็ลำบาก ถ้าจะออกกฎหมายจริงแล้วควรจะต้องมีในรูปที่นำกฎว่ามีลักษณะ จะเห็นว่าจะถ้าจะ ไปแก้ไขในชั้นกรรมาธิการอาจจะไม่สำเร็จ และรัฐบาลที่เสนอว่าถ้าไม่รับ รองกฎหมายนี้แล้วก็จะไปตั้งองค์ประชุมสภาฯซึ่งมีโทษหนักไม่มัน ย่อมเป็นความ ทรูณาต่อประชาชนอยู่ แต่ถ้าหากว่าไม่รับกฎหมายนี้ หรือเอาไปแก้เสีย หรือเลิกพระราช กฤษฎีกาเสียก็เป็นความทรูณาต่อประชาชนได้เหมือนกัน ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเรายังไม่ควร จะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ และอยากจะขอความทรูณาว่า ถ้าหากว่ารัฐบาลเอาไป ปรับปรุงเรื่องเขตที่มีเขตแล้วเสนอขึ้นมาใหม่ก็จะดีกว่า

ที่ได้อภิปรายมาแล้วถึงความไม่เหมาะสมของกฎหมายระดับนี้ ความพระราชกฤษฎีกาที่ประกาศใน
ทำความหนักใจให้แก่ข้าพเจ้า 100 เปอร์เซ็นต์ แต่ที่รัฐบาลได้เสนอมา เขาก็เห็นว่า
ทำให้ความหนักใจ จดลดยกลงไปเป็นอันมาก ผู้ไปรคอย่าได้พิจารณาถึงรายละเอียดในกฎ
หมายฉบับนี้เลย แต่ขอให้เรามาพิจารณา ในแง่ที่จะรับหลักการหรือไม่รับหลักการ นั้น
คงไม่มีใครเถียง ส่วนรายละเอียดนั้นข้าพเจ้าได้เตรียมแปรฉีกที่เขียนมาไว้ล่วงหน้าแล้ว
ด้วยซ้ำไป ความหลักการนี้แล้วก็ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร มีแต่ว่าจะรับหรือไม่รับ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอเชิญที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : พร้อมเพรียงกัน ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี เห็นชอบว่าที่ประชุมรับหลักการ
แห่งร่างนี้ไว้พิจารณา ส่งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

นายไป-ระ สมாதาร์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอส่งกรรมาธิการ
วิสามัญ

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลขอให้ส่งกรรมาธิการวิสามัญ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น
เป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมได้อนุมัติ มีจำนวนที่นาย

นายไป-ระ สมาทาร์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอเสนอ 7 นาย

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลขอ 7 นาย เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่า
ที่ประชุมได้อนุมัติ ขอให้เสนอชื่อ

นายไป-ระ สมาทาร์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอเสนอ
3 นายคือ 1. พ.ท.อ.จำเนียร วาสนสมสัมพันธ์ 2. พ.ต.อ.พิโรจน์ อินทรบุตร 3. นายสม

นายไป-ระ สมหาทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้รัฐบาลขอถอนเอาไปก่อน โดยเหตุที่มีพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งของ
กระทรวงคมนาคมที่เรียกว่า พระราชบัญญัติควบคุมยานพาหนะสาธารณะทางบก
คล้ายกัน รัฐบาลจะเอาไปพิจารณาหาว่าเป็นพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงขอถอน
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน
ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
อนุมัติให้ถอนไปโดยชั่วคราว
ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโค่นไม้ซึ่งของบางอย่าง
ในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๗ ของรัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมการ ไต่มาซึ่งของบางอย่างในภาวะคับขัน

พุทธศักราช ๒๕๒๗

หลักการ

เพื่อออก ควบคุมการ ไต่มาซึ่งของบางอย่างในภาวะคับขัน เพื่อประโยชน์แก่การ
ดำเนินการ สงคราม และความสงบเรียบร้อยของประชาชน

เหตุผล

ด้วย ไต่มาบุคคลจำนวนมากลักลอบเอาอาวุธยุทโธปกรณ์ และเครื่องมืออื่น เป็นของ
ได้ในราชอาณาจักร และส่งไปขายให้แก่บุคคลอื่น จึงจำเป็นต้องให้มีกฎหมายควบคุม
และกำหนดโทษไว้อย่างหนักแก่บุคคลที่ไต่มาหรือมีไว้ และควบคุมของซึ่งอาวุธยุทโธปกรณ์ซึ่ง
บุคคลเหล่านั้น.

๑. สำเนาอันถูกต้อง.

อารีรักษ์ พิมพ์.

๑๖.๑.๒๕๒๗

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติ

ควบคุมการโคมาซึ่งของบางอย่างในภาวะคับขัน

พุทธศักราช ๒๔๘๗

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรควบคุมการโคมาซึ่งของบางอย่าง เพื่อประโยชน์แก่การดำเนินการสงครามและความสงบเรียบร้อยของประชาชน

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติควบคุมการโคมาซึ่งของบางอย่างในภาวะคับขัน พุทธศักราช ๒๔๘๗"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ผู้ใดโคมา หรือมิได้ครอบครองซึ่งของบางอย่างที่ระบุไว้ในข้อนี้ โดยเห็นได้ว่าเป็นของอยู่ในราชการทหารหรือตำรวจ โดยไม่มีอำนาจอันชอบด้วยกฎหมาย มีความผิดของระหว่างไทยปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔ สิ่งของดังกล่าวในมาตราก่อน ผู้ใดโคมาหรือมิได้ครอบครองให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นโคมาโดยไม่มีอำนาจอันชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

สำเนาอันถูกต้อง

[Signature]

อารีรัตน์ พ.

[Signature]

15.14 น.

นายไป-ระ สมมาตร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐมนตรีขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติคณะรัฐมนตรีรูปพร ๒๒ ราชบัณฑิตยสถานเกี่ยวกับที่กล่าวมาแล้วในพระราชบัญญัติ
คณะรัฐมนตรี แต่ว่ามีหลักการ เพื่อควบคุมการ โต้มาซึ่งของบางอย่างในภาวะคับขัน เพื่อประโยชน์
แก่การดำเนินการสงคราม และความสงบเรียบร้อยของประชาชน

เหตุผลก็คือว่า ด้วยได้มีบุคคลจำนวนมากได้ลงมือเอาอาวุธยุทโธปกรณ์ และทรัพย์สิน
เป็นของใน ๒ ราชอาณาจักร ทหาร และตำรวจไปขายให้แก่บุคคลอื่น จึงจำเป็นจะต้องให้มีกฎหมาย
ควบคุมและกำหนดโทษไว้อย่างหนักแก่บุคคลที่ได้นำทรัพย์สินไว้ในครอบครองซึ่งอาวุธยุทโธปกรณ์
หรือทรัพย์สินเหล่านั้น

ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นจะต้องออกกฎหมายฉบับนี้เพื่อคุ้มครอง หวังว่าสภาฯ
คงจะรับหลักการ

15.15 น.

นายศิริ น้าเพ็ญ (ชินนาท) : เมื่อได้พิจารณาข้อความใน ร่างพระราชบัญญัติ
นี้แล้ว ข้าพเจ้ายังมีความเห็นเป็นส่วนที่ว่า ยังไม่ควรรับหลักการ แต่ว่าเมื่อได้ฟังคำชี้แจง
ของรัฐบาลแล้วความเล็งเห็นของข้าพเจ้าอาจจะเห็นไปด้วยกับรัฐบาลก็ได้ ที่ข้าพเจ้าเห็นว่า
ไม่ควรรับหลักการนั้นก็เพราะเหตุว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มันจะมีข้อความเพียง
๒ - ๓ มาตราเท่านั้น แต่ว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่โอนมาไว้ให้แก่ประชาชน โยนความรับผิดชอบ
ไว้ให้แก่ประชาชน โดยมีข้อความใน มาตรา ๔ ว่า "สิ่งของดังกล่าวนี้ เมื่อดำเนินการ ผู้ใดได้นำ
ทรัพย์สินไว้ในครอบครองไว้ก่อนว่าผู้นั้นได้มาโดยไม่มีความยินยอมด้วยกฎหมาย"

ข้าพเจ้าเห็นว่าทุก ๆ คนมีความรับผิดชอบและตามหลักวิชา ๆ ไปย่อมเป็นผู้สุจริต
และความรับผิดชอบแล้วทุกคนนั้นก็ย่อมเป็นผู้สุจริต ผู้ใดจะกล่าวหาว่าผู้ใดไม่สุจริตหรือ
ผู้ใดเป็นคนไม่สุจริตแล้วจะต้องแสดงข้อเท็จจริงให้ปรากฏว่าเป็นผู้ไม่สุจริต เมื่อรัฐบาลจะ
โยนมาไว้ให้แก่ประชาชนว่าผู้ใดของเหล่านี้ไว้ไม่สุจริตแล้วจะเป็นการผิดหลักในเหตุผลของ
กฎหมาย นั้นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะ เป็นความผิดที่ต้องขึ้นศาลทหาร ในกรณีที่ขึ้นศาลทหารนั้นเป็นการลำบากที่จำเลย ไม่มีโอกาสหาทนายแทนหรือหาทนายแก้คดีได้ จำเลยจะฟ้องขึ้นศาล โดยผู้คดีด้วยตนเอง และ เป็นผู้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองแล้วก็เป็น การยากที่จำเลยจะ เอาความบริสุทธิ์ไปคืนแก่ศาลได้ เห็นความจริงได้ เพราะฉะนั้น การ ที่กฎหมายกำหนดสันนิษฐานว่าผู้ จำเลยแล้ว เป็นอัยการหมายถึงเป็นการ ไม่สุจริตและไม่ชอบด้วย กฎหมายนั้นข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วย

อีกประการหนึ่งข้าพเจ้ามีความสงสัยในมาตรา 8 ที่ว่า "ผู้ใดได้มา หรือมิไว้ใน ครองหรือของซึ่งอาวุธยุทโธปกรณ์หรือครุภัณฑ์อื่น เป็นของ เห็นได้ว่าเป็นของ ฝิ่น ในราชอาณาจักร หรือ ศัตรู โดยไม่มีอำนาจสนับสนุนด้วยกฎหมาย มีความผิดของระหว่าง โศภนไม่เกินห้าปีมาท หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" ข้าพเจ้าสงสัยว่าโดย ไม่มีอำนาจสนับสนุนด้วยกฎหมาย มีปริมาณมีความมุ่งหมายไปแต่โทษ ขอบคดอย่าง ผู้ได้รับของโจร ผู้ได้รับทรัพย์สินไว้ ผู้นั้นจะต้องรู้ว่าเป็นของร้าย และรับไว้โดยไม่สุจริต แต่ตามกฎหมายในกรณีที่ว่ากันทั่วไป ว่าเป็นของครุภัณฑ์หรืออาวุธยุทโธปกรณ์ก็ตามที่ผู้นั้นได้รับไว้โดยสุจริตโดยการ รับซื้อหรือได้ มาโดยการแลกเปลี่ยนหรือ เห็นถือว่าได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย ทั้งมีปริมาณจะ เอาความผิด แก่บุคคลประเภทใดหรือไม่

18.18 น.

นายไป-ระ สมุทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ที่ท่านสมาชิกผู้นั้น ว่า ทางรัฐบาลได้ฟังแล้วเข้าใจ ว่าในหลักการนั้นท่านเห็นด้วย แต่ท่านขัดข้องในเรื่องบท สันนิษฐานเท่านั้น คือโยนหน้าที่พิสูจน์ให้แก่จำเลยนั้นอันที่จริงข้อนี้ทางรัฐบาล ได้พิจารณาโดย ครอบคลุมแล้วว่าถ้า เป็นกรณีทั่วไปก็ควรจะเป็นหน้าที่ของโจทก์พิสูจน์ ไม่ใช่โยนหน้าที่ความ สันนิษฐานนี้ไปให้ แต่ในบางกรณีบางบุคคลสมัย เช่นมีเหตุการณเกี่ยวกับทหาร ของที่ เป็น อาวุธยุทโธปกรณ์ การรบนั้น ถ้าหากว่าเราไม่ระมัดระวังแล้ว ยินยอมเรื่องที่จะเอาอาวุธไปใช้ พาดำกันหรือทำโจรกรรมนั้นก็ง่ายเข้า แต่ถ้าหากว่าเรามีบทสันนิษฐานไว้อย่างนี้ ผลที่ได้จะ

มีไว้ครอบงำตัว เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะเอาไปใช้ เอาไปมันก็จะไรต่าง ๆ ขึ้นมาจะ
 มีคือถือว่า ถ้าไม่มีหลักนิมิตฐานแล้วคนทุกคนอาจจะเอาไปใช้ แล้วเมื่อการข่มขู่/ข่ม
 ไปแล้ว ภายหลังเราจะนำสืบว่ามีไว้โดยวิฤทธิ แต่ความจริงถ้าจะพูดแล้ว ผลที่ได้รับ
 อย่างนี้เป็นผลที่กลัวในบทพิสูจน์มากกว่าในการที่จะถูกข่มขู่มาลงโทษ เพราะฉะนั้นถ้ามึงมา
 แล้วผู้ที่มีทางพิสูจน์ได้ว่าวิฤทธิก็มันไม่ เช่นนี้ความตรงกตัญญูก็ยิ่งมากขึ้น แต่เรื่องนี้เป็น
 เรื่องวงแคบ คือเป็นเรื่องอาชญาบุคคลที่เท่านั้นไม่ใช่เรื่องทั่วไป และเป็นเรื่องเฉพาะ
 ภายในปัจจุบันทันด่วนในระหว่างที่มีสงครามเท่านั้นหวังว่าตมมาอีกคงจะเข้าใจ และคง
 จะให้เครื่องมืออันนี้ไว้พร้อมเพียง แต่ถ้าท่านเห็นว่าผิดหลักกฎหมายอย่างไรในเรื่องนี้
 คือในเรื่องนำสืบนี้ในชั้นกรรมาธิการทางรัฐบาลก็พร้อมที่จะให้พิจารณาด้วยดี และท่านจะได้อ
 พียงเหตุผลข้อเท็จจริงจากเจ้าหน้าที่ว่าผิดหลักการอย่างไรที่จะโค้ยแรงใจมาก

15.21 น.

นายทองดี น. กาลสินธุ์ (มหาสารคาม) : ในเหตุผลในร่างพระราชบัญญัติที่
 ณะฉบับนี้ ข้าพเจ้ามีความสงสัยข้อสำคัญอย่างหนึ่ง คือคำว่า อาชญาบุคคลนั้นและบุคคล
 รัฐบาลไม่ได้ให้ความหมายว่าบุคคลก็คืออะไร บางทีอาจจะกว้างไป ไม่ทราบแน่ว่าจะไร
 เป็นบุคคล ข้าพเจ้าจึงอยากจะทราบจากรัฐบาลอย่างแน่นอนว่า บุคคลนี้มีความหมายที่
 แน่นนอนใดสักแค่ไหน

15.22 น. 15/11

นายใบระ สมภาพร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : บัญญัตินี้รัฐบาล
 ได้พูดแล้วเหมือนกัน ทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ได้พูดว่ามีพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งซึ่งอ้างอิงได้ แต่ถ้า
 ท่านสมาชิกเห็นว่าไม่ชัดจะเขียนในร่างพระราชบัญญัตินี้ให้ตามความตามพระราชบัญญัตินั้น
 รัฐบาลก็ไม่ขัดข้อง แต่ในเรื่องกฎหมาย เจ้าหน้าที่กฎหมายว่าแปลความไม่ได้ด้วย คือมีพระ
 ราชบัญญัติควบคุมบุคคลที่ พุทธศักราช 2476 หมายถึงว่า อาชญาและเครื่องอุปการะของ
 อาชญาอื่น ๆ รวมทั้งเครื่องมือหรือเครื่องมือซึ่งใช้ในการสงครามได้ไม่ว่าเพื่อประโยชน์ในการต่อสู้

หรือป้องกันถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นคราว ๆ
ในก๊วยโปไต แต่ถ้าหากว่าจะเขียนให้ชัดคำว่าอาวุธยุทโธปกรณ์ให้หมายความตามพระราช
บัญญัตินั้นด้วยก็ไม่ผิดของ

15.23 น.

นายสุวิทย์ พันธุเศรษฐ (เชียงใหม่) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยได้อธิบายมาขึ้น ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่เป็นอันมาก ท่านได้อธิบายแต่เพียง
ความหมายของคำว่า อาวุธยุทโธปกรณ์ แต่คุณศัพท์นั้นไม่ได้กล่าวถึง คำว่าอาวุธยุทโธปกรณ์ในที่นี้ ตาม
ความคิดเห็นทั่วไปก็มีอยู่ว่า เทียนธูป โต๊ะ เก้าอี้ แก้วน้ำ จักรยาน ตะเกียง ถ้วยชาม
กระโถก ยานั่งรถ มู่ลี่ ตู้กระจก นาฬิกา เสื้อ หมวก ฯลฯ เหล่านี้เป็นอาวุธยุทโธปกรณ์ เมื่อกรณี
เช่นนี้ท่านมองว่าเป็น เครื่องใช้ในราชการทหาร และเป็นเครื่องใช้ในราชการตำรวจ
ท่านได้ทำเรื่องหมายอะไรไว้บ้าง นี่เป็นประการหนึ่งที่ท่านจะสันนิษฐานเอาความคิดให้
แก่ประชาชนซึ่งไม่รู้ตัว ถ้าท่านคิดว่าอาวุธยุทโธปกรณ์ออกไปแล้ว—เอาของอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ข้าพเจ้า
จะไม่มีเสียง และจะไม่ตีรัศมีรัศมิตัดกันในกฎหมายฉบับนี้เลย แต่ในกรณีที่ท่านมีอำนาจคำว่า
อาวุธยุทโธปกรณ์เข้ามาแล้ว และในความหมายก็มีกว้างขวาง เช่นนี้ข้าพเจ้าอยากจะเรียนว่า ในกรณี
เช่นนี้ บุคคลที่ได้รับมอบหมายให้ใช้สิ่งของ นำเอาของนั้นไปจำหน่าย ยังจะต้องเอาเงินไป
จ่ายคืนมา แม้จะยกยอด แต่ถ้าหากว่าเป็นระโมยล้นมาก็เรียกคืนได้ แต่ถ้าบุคคลเหล่านี้
เอาไปใช้ของมาโดยวิธีใดวิธีหนึ่งก็ตาม กฎหมายก็สันนิษฐานว่า เป็นความคิด แต่ก่อนที่จะสันนิษ
ว่าเป็นความคิดนั้น เราควรจะพยายามให้เขาทราบว่า มีเครื่องหมายอะไรที่จะสื่อให้ เห็นว่าเป็น
ของทหารหรือตำรวจ ที่รัฐบาลเสนอกฎหมายนี้ขึ้นมาไม่ชอบ เช่น เพราะเป็นการสื่อให้ เห็น
ว่าการปกครองทางฝ่ายรักษาได้มีการ สื่อมเอง เป็นอันมาก ทำให้อาวุธยุทโธปกรณ์และอาวุธยุท
โธปกรณ์ของในราชการได้สูญหายไป เมื่อเช่นนี้แล้วทำไมท่านไม่ป้องกันให้
หรือป้องกันให้มาก เพื่อช่วยกันป้องกันรักษาของรัฐของรัฐ ทำไมปล่อยให้ระโมยไปเช่นนี้

แล้วท่านจะโยนมามาให้ใคร ^{รัฐ}ประชาชนนั้นสมควรหรือไม่ ฉะนั้นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เรียนมา
 ข้าพเจ้าจึงขอเสนอว่ารัฐบาลควร จะจัดการให้มีการทบทวนและป้องกัน ^{ใน}อาชญากรรม
 ของชาติต้องเร็วไหล เช่นนี้ และการไว้วางใจใครนั้นอย่าทำลุ่มลุ่มหาจนทรัพย์สินของรัฐ
 ได้รับความเสียหาย อย่างนั้นจะเหมาะกว่าที่จะโยนมาให้กับประชาชนรับผิด เพราะฉะนั้น
 ถ้าจะร่างกฎหมายเรื่องนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ ไม่ควรจะรับ ไม่ควรจะโยนมาไม่ให้
 กับประชาชนรับ เพราะเหตุที่ทางฝ่ายราชการนั้นบกพร่องในการรักษา

15.26 น.

นายโม-ระ สมานทร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอโทษ
 เมื่อกี้มีตกคำว่าครุภัณฑ์ไปจริง คือไปอธิบายถึงอาชญากรรมที่อย่างเดียว คำว่าครุภัณฑ์นั้น
 ในกฎหมายเมื่อพูดแล้วคำว่า อาชญากรรมที่หรือครุภัณฑ์นั้น เป็นของใช้ที่บริวาร บริหารหรือ
 ตำรวจ หมายความว่าเราจะต้องมีเครื่องครัวหรือเครื่องหมายอะไรไว้ซึ่งจะ เป็นที่สันนิษฐาน
 เบื้องต้นก่อน สมมติว่าเป็นของทหารก็มีตำรวจจักร แต่ที่เจ้าหน้าที่จ่ายแจกให้แก่ประชาชนนั้น
 ต้องสันนิษฐานไว้ก่อน และถ้าเป็นอาวุธที่ราษฎรได้ใช้กันทั่วไปแล้วกฎหมาย เราจะคิดว่า
 เป็นที่เพิ่มโทษว่าเป็นของที่ใช้ในราชการทหารหรือตำรวจ อย่างเช่นเสื้อกันไฟ จะเป็น
 รูป แบบ หรือมีลวดอะไรไว้เป็นพิเศษเขาสันนิษฐานเอาไว้ก่อน แต่ถ้าจะเขียนให้ชัดเจน
 อย่างไม่รัดกุมอีกก็เอา

15.27 น.

นายจำเอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายขึ้น
 กับกฎหมายอาญา และเป็นกฎหมายพิเศษซึ่งออกมา รัฐบาลไม่น่าจะเขียนกฎหมายอย่างนี้
 มาเลย ตามรูปและคามเหตุผลแล้ว ขอให้ดูในเหตุผลที่มีว่า "ด้วยได้มีบุคคลจำนวนมากลักลอบ
 อาชญากรรมที่และครุภัณฑ์อื่น เป็นของใช้ในราชการทหาร และตำรวจไปขายให้แก่บุคคลอื่น จึง
 จำเป็นต้องให้มีกฎหมายควบคุมและกำหนดโทษไว้อย่างหนักแก่บุคคลที่ได้มาหรือมีไว้ในครอบ
 ครองซึ่งอาชญากรรมที่หรือครุภัณฑ์เหล่านั้น" บุคคลจำนวนมากที่ลักลอบเป็นบุคคลจำนวน

ไหนบ้าง ถ้าเป็นของทหารบุคคลอื่นจะเข้าไปในโรงทหารไม่ได้ จะเข้าไปสักไม่ได้
 และถ้าเป็นตำรวจของตำรวจใคร จะเข้าไปในโรงตำรวจ เข้าไปใน/ตงฐเท่าเจ้าไม่ได้
 เพื่อมีความบกพร่องแล้วจะเอามาใช้ได้ประชาชน และบทสันนิษฐานตั้งที่กล่าวไว้ นมา
 สภาที่พูดที่ว่า "สิ่งของตั้งกล่าวในมาทรวง่อน ผู้ใดได้มาหรือมีไว้ แลร อยบกร ของ ทัสนนิษฐาน
 ไว้ก่อนว่าผู้ใดได้มาโดยไม่มีอำนาจอันชอบด้วยกฎหมาย" บทสันนิษฐานอันนี้บุคคลธรรมดา
 ไม่สามารถจะทราบได้ว่าผู้ใดอะไร เป็นของทหาร อย่างไหนได้มาจากทหาร สิ่งเหล่านี้เป็น
 ภายแก่ประชาชนอย่างมาก และเป็นโอกาสให้บุคคลอื่น ^{ในเวลานี้} หารของพวกที่กักตุนไว้
 ภายโอกาสที่จะหากินอย่างนี้ขึ้นมาก วิธีการเขียนกฎหมายวางไว้กว้าง ๆ อย่างนี้ข้าพเจ้า
 ไม่ชอบ ควรจะดำเนินวิธีการควบคุมสิ่งของและทรัพย์สินให้มันไปอย่างดีแล้วของที่ เป็นของทหาร
 ก็จะไม่มียอดอีก ของตำรวจก็เหมือนกัน ถ้าได้ทำโทษจริงแล้วก็คงจะไม่มีอีก ^{แต่ที่นี้ เพราะมัน}
^{แต่ที่นี้}

เป็นเรื่องยากที่จะพิสูจน์ได้ และเห็นว่า ^{แต่ที่นี้} สันนิษฐานพวกกับจำเลยหรือผู้ต้องหา เพราะกฎหมาย
 ให้สันนิษฐานไว้ก่อน นี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าทางที่ดีรัฐบาลควร จะ
 ถอนร่างพระราชบัญญัตินี้ไป ถ้าจะเขียนกฎหมายผ่านลงนี้ ก็ร่างมาใหม่ จะเอารูปไหนกับ
 ก็ว่าไป จะเขียนอย่างนี้แล้วข้าพเจ้า เห็นว่า เป็นกฎหมายพิเศษ จะเขียนก็ต้องเขียนให้
 ประชานสภา ฯ : นสีโอไม่มีผู้ใดมีความเห็นแล้ว ข้าพเจ้าขอให้นักประชุมวินิจฉัย
 ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๘ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๖ นาย

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา

ส่งกรรมการ สามีตหรือวิสามิต

ชายไป-ระ สภาทหาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ส่งกรรมการ สามีต

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลขอให้ส่งกรมวิชาการสามัคคี ชุดที่ ๓ เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมมีอนุมัติ และพักติภายใน ๓ วัน

นายเป-ระ สมหมาย รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : แปรพักติภายใน
๑ วัน

ประธานสภา ฯ : รัฐบาลขอให้แปรพักติภายใน ๑ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น
เป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมมีอนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไข
เพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๑๗ ของนายใหญ่ สวิตศาต

นายเตียง โขยกาต (อุบลราชธานี) : พ.ต. ผมเกรงว่าจะมีปัญหา กฎหมาย
ถ้าจับใครเข้าไปแล้วจะเป็นโมฆะ เพราะเวลานี้ถ้าจะลงมติคนก็ไม่ครบ

ประธานสภา ฯ : เมื่อที่นั่งมติดคนไม่ครบหรือ ข้าพเจ้าก็โดยออกท่านเมื่อเวลานี้แล้ว
ว่าวันนั้นคนไม่ค่อยมี แต่ก็คนนั่งกันอยู่ข้างนอกบ้าง แล้วแต่จะพิจารณากัน จะเอาอย่างไรก็เอา

นายเตียง โขยกาต (อุบลราชธานี) : กระผมไม่ได้คิดใจเป็นส่วนตัว แต่ว่าถ้า
ไปทั้งนี้ เป็นปัดหากันขึ้นที่ศาลแล้วจะไม่ดีสำหรับสถานที่ จึงขอให้ท่านสมาชิกผู้ใหญ่ได้อภิปราย
ว่าควรจะทำอย่างไร

ประธานสภา ฯ : เมื่อท่านมีความสงสัยก็เลิกประชุมเสียวันนี้ดีกว่า
ข้าพเจ้าคิดแล้วว่าไม่มีประโยชน์อะไร

15.33 น.

นายสุวิชัย พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : คือผมเป็นอย่างนี้ กฎหมายที่ลงมติเดี๋ยวนี้
ความจำนวนที่สมาชิกที่มาประชุมในขณะนี้จำนวนไม่ถึงตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๑ ที่มีความต้อง
มีสมาชิกรวมประชุมเท่านั้น ๆ จึงจะครบองค์ แต่ที่สมาชิกที่ต่างนั้นก็ต้องการจะให้เกิดประ
โยชน์แก่รัฐบาลในเรื่องกฎหมายที่ว่า เป็นโมฆะหรือไม่เป็น เกี่ยวกับการรักษาสิทธิ เพราะเป็น

